

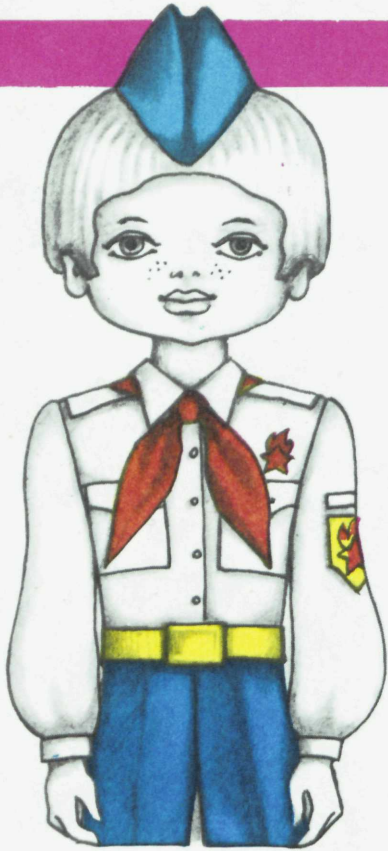
TÄHKE

NR. 2

1978

SINA OLED TULEVANE PIONEER

SALUUT

Hiljuti tähistati meie kooli nimepäeva. Kogu koolipere kogunes saali. Üheskoos lauldi NSV Liidu riigihümni, pioneerid saluteerisid. Oli väga pidulik.

«Miks pioneerid saluteerisid!» päris uudishimulik Mikk hiljem tähejuht Peetrilt. «Hümni laulmine on pühalik sündmus,» ütles Peeter. Samas lubas ta järgmisel tähekoondusel saluteerimisest pikemalt rääkida.

Enne koonduse algust tõi Peeter klassi suure paki pilte. Oktoobrilapsed aitasid need tahvli äärelle ritta panna.

Peeter kirjutas tahvlile suurelt: **PIONEER SALUTEERIB.**

Siis hakkas ta pilte näitama: oli näha sõjaväerivi, riigilipu heiskamine, sõjameeste mälestussammas. Et kõik oktoobrilapsed hästi lugeda oskasid, kutsus Peeter nad kordamööda piltidelt allkirju lugema.

Saadigi teada: pioneer saluteerib deviisile vastates ja punast pioneerilippu tervitades, saluteerib NSV Liidu riigilipu ja liiduvabariikide lippude heiskamisel, NSV Liidu riigihümni, parteihümni «Internatsionaal» ning liiduvabariikide hümnide esitamisel, saluteerib Lenini mausoleumi juures, Nõukogude kodumaa eest langenute mälestussammaste juures, pioneer- ja sõjaväerivi möödudes.

Kui küllalt pilte vaadatud, ütles Peeter: «Saluteeritakse veel mõnel juhul. Tulge minuga kaasa.»

Huviga läksid kõik Peetri järel. Koridoris tulid neile vastu vanempioneerijuht ja malevanõukogu esimees. Ka neid tervitas Peeter saluteerides ja temale vastati samuti saluudiga.

«Panite tähele, et me kõik olime vormis,» selgitas Peeter oma sõpradele. «Kel kaelarätti pole, see ei saluteeri.»

Mindi pioneerituppa. Peeter läks kõige ees, astus malevalipu ette ja saluteeris. Siin näitasid Peeter ja Enn oktoobrilastele, et saluteerides tõstab pioneer parema käe kokkukurutud sõrmed peast pisut kõrgemale. See tähendab, et pioneer asetab Nõukogudemaa, Kommunistliku Partei ürituse, kõigi viie maailmajao töötajate ja pioneerikollektiivi huvid kõrgemale oma isiklikest huvidest.

Kodus proovis Mikk mitu korda saluteerimist. Viimaks tuli ilusasti välja, ta võib julgelt töötuse andmise päeva oodata.

JUTA RENZER

16. JA 17.

VEEBRUARIL

ON EESTI

KOMSOMOLIL

TÄHTIS

NÕUPIDAMINE

JA KA PIDUPÄEV –

KONGRESS.

KOMSOMOL

ARUTAB OMA

TÖÖD JA TEEB

UUSI PLAANE.

KONGRESSI

DELEGAADID!

SÜDAMLIK TERVITUS

TEILE

OKTOOBRILASTELT!

ENE KIRJANIK
VLADIMIR KURASSOV

ISA SÕNAD

Ei siia tulla
lihtsalt kombe pärast –
on rinnas mälestus
kui hõõguv raud.
Hetk leia, poeg,
ka argipäeva käras,
ja seisata:
siin kangelase haud!

Ta kaitses sind.
Ei ainukestki sammu
ta taganenud.
Langes meie eest.
Sa tead ju küll;
sa tunnud teda ammu:
su nimekaim –
üks lihtne
sõjamees!

Tõlkinud VENDA SÕELSEPP
© «Детская литература», 1974 г.

VANEM VEND

See päev oli poisteklubi liikmetele eriline. Mereäärse linna poistena oldi küll laevaga sõitmas või isal abiks kala püüdmas käidud, aga päris sõjalaevale mindi esimest korda.

«Selline see miinitraaler välja näebki: võimas, ja suurtükid ka peal!» kiirustas Rein oma arvamust avaldama.

Rutati mööda laevatreppi üles. Äkki kostis terav kellatirin. Ei jõudnud see veel lõppeda, kui madrused juba sirges rivis seisid. Vanem kandis ette: «Seltsimees komandör! Laeva meeskond külaliste vastuvõtuks üles rivistatud!»

«Toomas!» hüüatas äkki Kalle. Ta vaatas ainiti oma venda, kes talle nüüd teiste madruste hulgast vastu naeratas. Kalle teadis küll, et vend on mereväelane. Aga see kohtumine oli talle ootamatu. Nii ootamatu, et ta ei pannud esialgu tähelegi, kui komandör küsis: «On sul keegi tuttav?»

«Vend,» sosistas Kalle ja viipas käega. Komandör vaatas näidatud suunas ja ütles: «Sul on tubli vennas! Sa võid tema üle uhke olla.» Samas pöörduski ta venna poole: «Teise järgu vanem Kask, tutvustage külalistele laeva!»

«Just nii, seltsimees komandör!» kõlas vastus. Järgnes käsklus: «Kohtadele, ankur hiivata, otsad lahti!»

Laev võttis kursi avamererele. Algas järjekordne õpperetk.

Tutvust laevaga alustati roolikambrist ja juhtimisruumist. Uudistati keerukaid seadmeid, uuriti merekaarti ja kompassi. «Näe, kronomeeter!» osutas Raivo ja Rein lisas: «See nii kella moodi.» Toomas naeratas: «Õigus on mõlemal. Sest laevakella, seda eriti täpset kella kronomeetriks kutsufaksegi.»

«Aurora» madrused — joonistanud Värskas Keskkooli õpilane MARINA TOOBRE

«Aga kuidas laevad omavahel sidet peavad? Ja kuidas paljude maade mereväelased üksteist mõistavad?» uurisid poisid.

«Selleks on sidevahendid ja rahvusvaheliselt tunnustatud leppemärgid. Morsetähestikku te ju teate. Siin aga kasutatakse teate edasiandmiseks ka semaforilippe, vilet, sireeni, laevakella ja veel muudki. Kõrval seisev madrus lisas: «Toomas oskab signaaliseerida lippudega kiirkõnes. Näete, käisel kannab ta vastavat tunnust ja rinnas spetsialisti meistrimärki. Toomal on ka kaardiväelase ja sõjalaevastiku eesrindlase märk ning ta on meil tubli sportlane.»

Saadis teada, mistarvis on laevatud, kuidas töötab tuletõrjesüsteem, mismoodi päästepaate vette lastakse ja kahureid keeratakse.

«Sõjaväeteenistus on iseenesest väga põnev, aga keeruline: vahelduvad õppused ja vahikorrad, lahinguhäired ja riviülevaatused, spor-

divõistlused ja toimekonnad. Meri nõuab inimestelt jõudu ja teadmisi, nõuab mehisust, vaprust ja seltsimehelikkust,» jutustasid meremehed.

Aeg möödus ruttu. Silmapiiril paistsid suitsevad korstnad, sadamakraanad, majad. Laev pöördus tagasi kodusadamasse. Lahkudes vahetati mehine käepigistus ning laeva komandör lisas: «Õppige hoolega! Meie rahuiliku elu, meie suure kodumaa merepiire kaitsevad aga mereväelased, sellised nagu Kalle vanem vend Toomas ning tema kaaslased.»

Koduteel müksas Kalle kõrvalistuvat Reinu ja sosistas: «Tead, ma õpin juba homseks matemaatika hästi ära.»

«Aga mina hakkam nüüd iga päev hommik-võimlemist tegema,» sosistas Rein vastu. «Ja väikese venna õpetan ka võimlema.»

ENE REBANE

ERIKA ESOP

Me saame terveks

«Jaa... meil on katarr,» pani valge kitliga arst lusika käest, kirjutas kiiruga paar rohuretsepti, naeratas Mardile ja lausus: «Pole viga, küll me varsti terveks saame!» «Kas minul on kitarr või?» päris Mart pärast arsti-tädi lahkumist.

«Katarr!» parandas ema ohates.

«Kas see on minu haiguse nimi?»

Ema noogutas.

Mart jäi mõtlema. «Kas arsti-tädil on ka kitarr?»

Seekord ema teda ei parandanud.

«Kust sa selle peale tuled?»

«Aga ta ju ütles, et küll me varsti terveks saame.»

Ema muigas. «Oh sind küll! Kui sina oled haige, siis on arsti-tädi sinu pärast mures. Ja kui sa nüüd ilusasti rohtu võtad ja me su kaela sooja salliga kinni seome, siis saad varsti terveks. Siis ei pea mina ja arsti-tädi sinu pärast mures olema!»

«Kas siis, kui te muretsete, olete ka natuke haiged?» tahtis Mart teada.

«Eks natuke ikka,» naeratas ema.

«Me saame terveks!» kinnitas Mart tõsiselt.

Illustreerinud
ANNE AARE

ENO RAUD

NAKSITRALLIDE KUULSUS

Naksitrallid astusid vabaõhukohvikusse ja võtsid istet väikese ümmarguse laua taga seenekujulise triibulisest riidest varju all.

«Ma arvan, et tellime kooke,» ütles Kingpool.

«Ja limonaadi,» lisas Muhv.

Sammalhabe ei vaielnud vastu.

«Sööme kõhud täis ja asume puhkusele,» rää-

15. veebruaril saab 50-aastaseks «Sipsiku», «Karu maja», «Heli-kopteri ja tuuleveski», «Huvilise filmikaamera», «Naksitrallide» ja mitmete teiste — rohkem kui kolmekümne — raamatute autor Eno Raud.

Palju õnne!

kis Kingpool edasi. «Põrutame kuskile sooja mere äärde ja laseme ennast seal mõnusasti lõdvaks.»

Muhv ja Sammalhabe leidsid selle ettepaneku võrdlemisi mõistliku olevat. Puhkus mere ääres oli neil ju varemgi kõne all olnud, kuid alati olid mingid edasilükkamatud õiendused takistanud seda plaani teoks tegemast. Praegu aga

olid nende käed kõigist askeldustest vabad, praegu oli töepoollest õige puhkuseaeg kätte jõudnud. «Mina olen nõus,» ütles Sammalhabe. «Enne teeme ilusa automaatka ja pärast kuulame merekohinat.»

«Suurepärane,» noogutas Muhv.

Ning korraga muutusid nad kärsituks. Kuhu see ettekandja siis jääb?

Nad hakkasid ettekandja järele ringi vaatama. Ettekandjat polnud esialgu näha, kuid see-eest panid naksitrallid imestusega tähele, et neid peaaegu kõigist laudadest uudishimulikult jälgitakse.

«Huvitav, miks kõik meid nii kangesti vahivad?» muutus Muhv rahutuks.

Kingpool kehtas õlgu.

«Nad ajavad meid vist kellegagi segamini?» oletas ta.

«Ei tea, kellega?» pomises Sammalhabe.

Sellele küsimusele polnudki nii kerge vastata. Töepoollest — kellega oleks võidud neid segamini ajada?

Et võõraste inimeste tüütute pilkude eest pääseda, võttis Muhv oma muhvi põuest värsket ajalehte, tegi selle laialt lahti ja tõstis näo ette varjuks.

«Sa vaata järele, kas pohlakorjamise luba on juba ametlikult välja kuulutatud,» palus Sammalhabe.

Viimaste päevade jooksul olid Sammalhabemel mõned sellesuvised pohlad habemes päris punaseks jõudnud muutuda, kuid ilma ametliku loata ei söandanud ta neid siiski noppida.

Muhv laskis silmadel mööda ajalehte ringi rännata.

«Ei, pohladest pole siin sõnagi,» ütles ta.

Samas löid aga Muhvi palged erutusest õhetama.

«Oo!» ütles ta ainult, muud midagi, laskis ajalehte alla langeda ja vaatas oma kaaslastele üllatusest ümmarguste silmadega otsa.

«Noh?» küsis Sammalhabe lootusrikkalt. «Kas leidsid pohlad siiski üles?»

«Seda mitte,» ütles Muhv, «siin on midagi hoopis huvitavamat. Aga kuulake ise.»

Ning ta hakkas piduliku häälega lugema:

«Me kõik mäletame veel möödunud päevi, mil lal kogu linn vaevles kohutavate rottide võimu all. Rotid õgised meie toitu, hävitasid meie vara ja hirmutasid meie lapsi. Me olime hukkumise äärel. Kuid siis saabusid kohale naksitrallid...»

«Naksitrallid!» kilkas Kingpool. «Need oleme nähtavasti meie isel»

«Tundub nõnda,» noogutas Muhv. Ning ta jätkas lugemist.

«Kartmatult astusid naksitrallid rottide vastu välja. Imepärase osavusega juhtisid nad linna suure kasside armee, kes rotid siit maruhoona laiali kihutas. Ja nüüd on kõige hirmsam aeg meie armsa kodulinna ajaloo seljataga.»

«Väga piltlikult ja asjatundlikult kirjutatud,» leidis Sammalhabe. «Ainult seda ei mainita, et kunagi kurnasid linna ka kassid.»

«Ja samuti on mainimata, et meile kassivastase võitluse eest aurahad rinda pandi,» lisas Kingpool.

«Nojah,» meenutas Sammalhabe. «Alguses me ju meelitasime kassid linnast minema. Meie süü tõttu need rotid siin nii vabalt möllata saidki. Just meie olime need, kes tegid saatuliku vea.»

«No kuule!» hüüatas Kingpool pahaselt. «Ära räägi rumalusi, mingit viga pole olnud. Sa peaksid ju teadma, et kõik on omavahel seoses. Kui me kasse poleks linnast minema toimetanud, ei ripuks meist kellelgi auraha rinnas. Ja kui rotid poleks linna pääsenud, ei kirjutaks meist ükski ajaleht ainsalki sõna!»

Sammalhabe ei hakanud Kingpoolega vaidlema ja Muhv luges edasi. Ning nüüd tuli koht, mis naksitrallid kõige rohkem elavnema pani. «Kallid kaaslinlased!» luges Muhv. «Ärgem unustagem oma tänuvõlga naksitrallide ees. Pöörakem neile kõikjal teenitud lähelepanu ja avaldagem väärilist austust!»

«Ah siia siis ongi koer mäetud!» ütles Sammalhabe hämmeldunult.

Kingpool oli ennast korraka silmanähtavalt kohevile ajanud.

«Jajaa,» ütles ta võidukalt ringi vaadates. «Me äratame teenitud lähelepanu. Meid ei vahita

sugugi niisama, vaid hoopis väärilisest austusest.»

Kuid asi ei piirdunud ainult vahtimisega. Natukese aja pärast tõusis kõrvallauast üles keegi

sõbraliku olekuga tisedapoolne naisterahvas ja astus lahkelt naeratades naksitrallide juurde.

«Ma tänan teid südamest, mu väikesed päästjad!» ütles ta õrna häälega. «Tänu teile on mul

illustreerinud EDGAR VALTER

YENE KIRJANIK
JURI JERMOLAJEV

PALAV AAFRIKA

Õpetaja kutsus Petja Ložkini vas-
tama.

«Jutusta meile õige Aafrika klii-
mast.»

«Ah kliimast!» venitas Petja ja hei-
tis klassikaaslaste poole abipaluva
pilgu. «Või kliimast . . . Aafrikas on
kliima . . .»

«No-no . . .» andis õpetaja hoogu.
«Aafrikas . . . seesama, et . . . Aaf-
rikas on kliima tõesti . . . jah . . .»

Petja otsaesisele ilmusid higipiisad.
«Missugune siis Aafrikas kliima
on!» nõudis õpetaja.

«Et missugune! Kuidas seda nüüd
öelda . . .» Petja tegi kraenööbi
lahti.

«Istu kohale,» käskis õpetaja.
Petja istus oma pinki ja pühkis var-
rukaga näolt higi.

«Näe, kus võttis ikka märjaks see
Aafrika,» kurtis ta pinginaabrile.
«Või veel!» tundis klassivend kaa-
sa. «Seal on ju troopikapalavus.»

Tõlkinud JAAN RANNAP

© «Детская литература», 1974 г.

keldris veel hulk moosipurke alles. Rotid olid just parajasti keldrisse tunginud, kui teie koos kassidega kohale jõudsite ja rottide võimutsemisele lõpu peale tegite.» Ning enne kui naksitrallid midagi vastata jõudsid, võttis ta oma käekotist välja kolm šokolaadikompvekki ja pistis igale naksitrallile ühe kompveki suhu.

Naksitrallid ei teadnud, mida niisugusest asjast arvata. Kompvekkide vastu ei olnud neil loomulikult midagi, kuid teisest küljest ei olnud nad ju siiski ka mitte mõned väikesed lapsed, kellele sellisel moel sobiks kompvekke suhu toppida.

Samas läks aga lugu veelgi hullemaks. Ootamatult haaras naine Muhvi oma käte vahele ja hakkas teda taltsutamata mudima.

Ta sügas Muhvi kõrva tagant ja lõua alt, sillitas nii päri- kui vastukarva ning väntsutas igal muul viisil.

Muhv oli näost tulipunane ja higistas kõvasti.

«Ma palun teid,» puhises ta õnnetult. «Ma palun teid väga, nüüd juba aitab.»

Naine ei teinud aga kuulmagi.

«Oh sa mu pisikene,» kordas ta hellalt ja muudkui aga jätkas Muhvi mudimist. «No oled sa ikka pehme ja mõnus sülle võtta küll!» Sammalhabe ja Kingpool vaatasid seda nõrdimusega pealt, ei osanud aga sõbra kaitseks mitte kõige vähematki ette võtta.

Alles tüki aja pärast pani naine Muhvi toolile tagasi.

«Ennekuulmatu,» pomises Muhv löödult ja asus muhvi põuest kammi otsima, et oma sassiläinud välimust vähegi viisakamaks kohendada. Samal ajal astus naine Kingpoole juurde.

«Ja siin oled siis sina, mu väike tibukel!» ütles ta endistviisi naeratades, sirutas käed välja ja tahtis Kingpooltki sülelusse haarata.

Kuid nüüd juhtus midagi päris ootamatut, midagi päris pöörast. Kostis ehmunud kiljatus ja naine laskis välkkiirelt Kingpoolest lahti. Naeratus tema näolt oli ühe hetkega minema pühitud, ta paljal käsivarrel võis aga selgesti märgata tillukeste hammaste tillukesti jälgi.

(Järgneb.)

Illustreerinud
VIRVE KOTKAS

Limonaadisupp

Illustreerinud HEINO SAMPU

«MA tahaksin midagi väga head,» ütles Merike ning ronis isa sülele.

«Mida just?» küsis isa ja pani raamatu käest, Merike kehtas õlgu, ta nägu oli kurb. Isa jäi mõttesse.

«Võib-olla limonaadisuppi?» oletas ta siis.

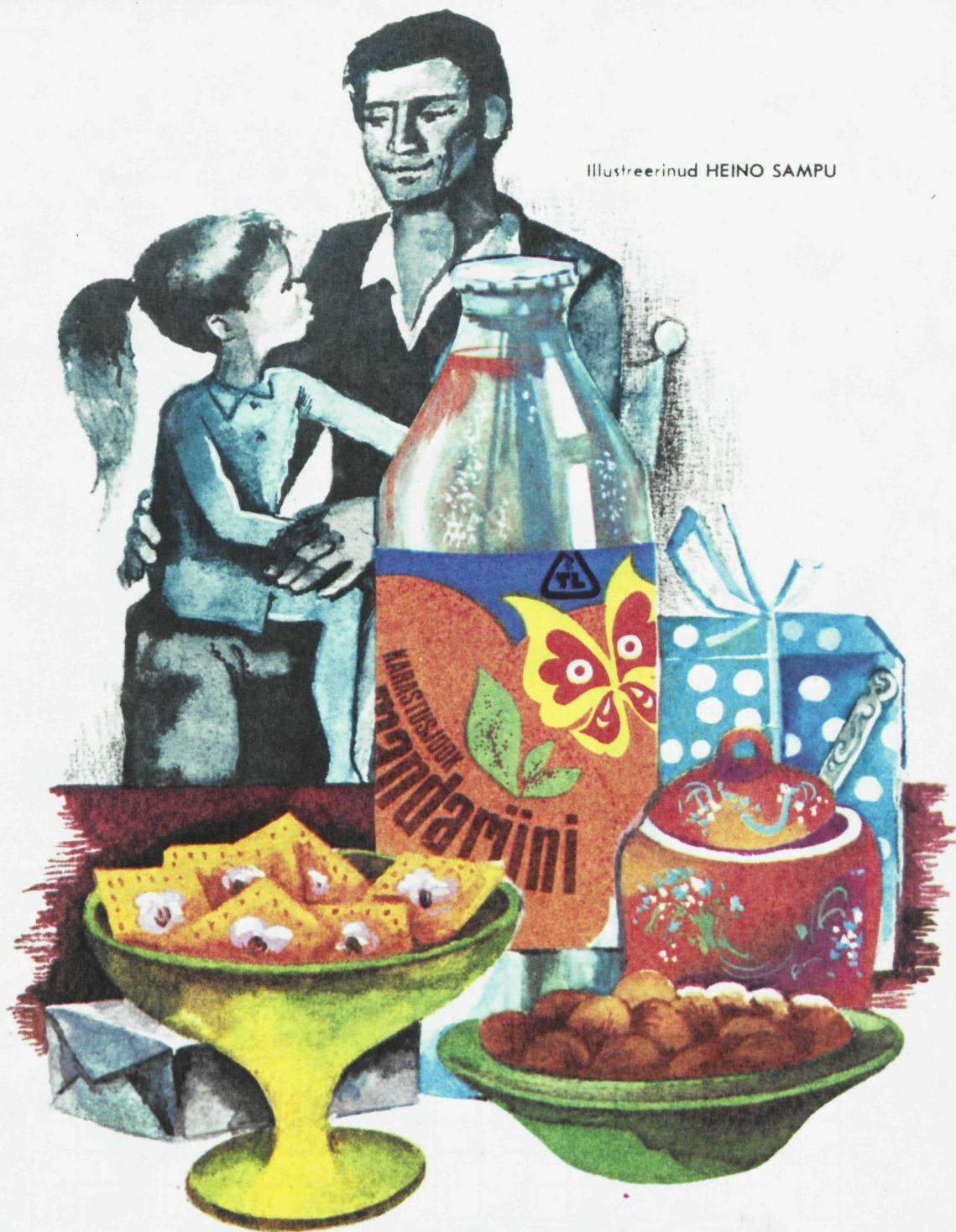
«Limonaadisuppi?» imestas Merike. «Mis supp see selline on?»

«Harilik limonaadisupp,» selgitas isa. «Paneme limonaadi keema, puistame potti veel rosinaid, hernekompvekke, küpsiseid, suhkrut, pähkleid ja halvaad, keedame natuke, siis paneme vahukoort peale ning hakkamegi süüa.»

«Kas sa narrid mind?» uuris Merike. Isa naeris. «Narrid jah,» otsustas Merike ning libistas end sülest põrandale. «Limonaadisuppi ei olegi olemas.»

«Miks ei ole?» tahtis isa teada.

«Sest see oleks liiga hea,» ohkas Merike ning läks teise tuppa mängima.

KLÄABU KÜSIB

«Tere, tihane! Kas on väga külm!»
 «Oi, Klaabu, on küll. Ütle lastele,
 et nad mulle seemneid puistaksid,
 leivapuru poetaksid, pekikillu pa-
 neksid. Kui kõht täis, pole ka paka-
 ne hirmus.»

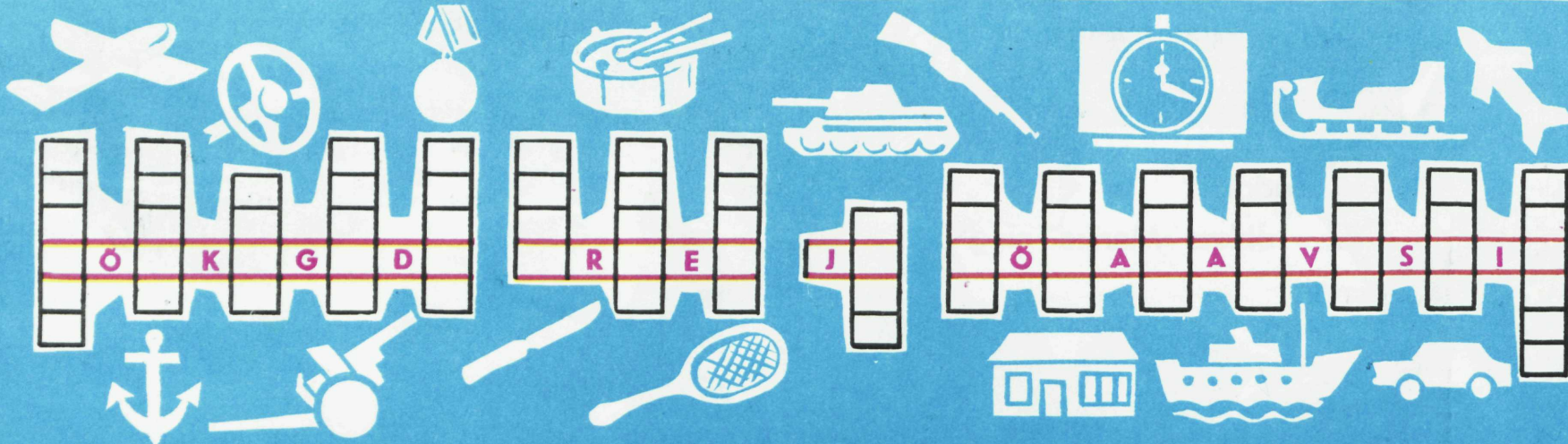
«Kuule, naljanina! Kes sa sihuke
 oled, et talvel suplemas käid!»
 «Kes muu, kui vesipapp, teise
 nimega jääpura. Supsti! vette, mar-
 dikas kivi alt nokka, lupsti! välja
 tagasi.»
 «Aga kui jõgi kinni külmub!»
 «Siis tuleb jää-auk üles otsida.»

«Põldpüüd, uu! Kus te olete!»
 «Me oleme oma magamiskotis, lume
 all. Siin on hea soe.»
 «Põldpüüd, uu! Mis te sööte? Kust
 te saate!»
 «Eile poetas üks hea laps aganaid
 küüni taha, täna käisime jänese
 lauas võorusel. Jännes oli põllul lapi
 orast välja kraapinud, saime meigi
 söönuks.»

«Halloo, metskits! Mis sa siin kuusi-
 kus nii ägedalt müttad!»
 «Voodit teen, ei muud midagi. Minu
 tervis lumel magamist ei kannata.
 Kraabin ühe ja teise jalaga, kuni
 sammal väljas.»

ARVA ÄRA!

ÕIGE LAHENDUSE KORRAL SAAD PÕIKREAST TEADA, KES TÄHISTAB VEEBRUARIS OMA SÖNNIPÄEVA.

Illustreerinud AVO PAISTIK

«Pöder, põder! Kas on raske sügavas lumes sumbata!»

«Minul mitte. Mul pikad jalad, lähen igast hangest läbi.»

«Pöder, hei, põder! Kas on raske talvel toitu leida!»

«Minul mitte. Murran siit oksakese, sealt ladvakese. Mul pikk kael, saan igalt poolt kätte.»

«Oi, oi, põder! Või siit oksakese, sealt ladvakese! Sa oled ju ilusad noored männid päris ära räsinud.»
«Mis mul sest. Küll inimesed istuvad uued.»

KLAABU POSTKAST

KES LUMEST RÕÖMU TUNNEVAD
(Vaata «Täheke» nr. 1)

KARUEMA KIRI

Kui sa, Klaabu, selle kirja saad, siis me juba magame. Leidsime lastega Ilusa suure koopa mahalangenud puu juurte all. Tegime sinna lehtedest pehme aseme. Suve jooksul on mell nii palju rasva kogunenud, et ringi hulkuda nüüd enam ei taha.

Lumevalp katab mele koobast nagu suur pehme tekk. Küll selle all on mõnus pikutada.

Karuema eest kirjutanud HELVE JÜRISOO,
Sargvere 8-kl. Kooli
III klassi õpilane

JÄNESEST JA HIIREST

Mina arvan, et lumest tunnevad õige paljud rõõmu. Hiir teeb lume alla käike. Kul pakane paugub, on tal neld mööda hea soe sibada. Mutukafel on lume all kännupraos hea magada. Jänesel on ka lumest rõõmus meel. Jänes paneb talveks selga valge kasuka. Mustal maal torkab valge jänes aga vaenlastele kohe silma.

ENN ROOGLA,
Risti 8-kl. Kooli
II klassi õpilane

ARVA ÄRA!

Loe tähelepanelikult, mis on kõrvuti asetsevatesse tulpadesse kirjutatud. Kindlasti leiad üles sõna, mis telstega ei sobi ja oskad panna ta õigesse kohta.

KIRSS	HERNES
ÕUN	KAPSAS
KAALIKAS	UBA
PLOOM	PORGAND
MUREL	KREEK

TUHKUR	VARES
VARBLANE	METSSIGA
JÄNES	PÕLDPÜÜ
KARU	LEEVIKE
ORAV	ÕÖBIK

TIJU	MATI
KATI	ENN
MARI	ANNE
ENE	AGU
JUKU	HARRI

ALPIKANN	TULP
SINILILL	VAHER
KUUSK	PÄRN
NELK	MÄND
NARTSISS	KASK

AUTOJUHT	TRAMM
TREIAL	AUTOBUSS
ÕPETAJA	TAKSO
ARST	KEEVITAJA
TROLLIBUSS	RONG

MÕISTA, MÕISTA! EESTI MÕISTATUSI

Õues mäena, Kes el võta Ilmaski
toas veenal kasukat seljast!

Kes teeb silla üle vee Hääletu tumm,
ilma kirve ja naelata! aga räägib palju!

Kukub, aga maha
el kukul!

VASTUSE LEIAD LUMEMEMME NÕÜPIDELT.

LEHO MÖTUSE MÄLESTUSKIVI

Mõniste koolimaja ligidal seisab hall kivi. See on pandud Leho Mõtuse mälestuseks.

Leho Mõtus langes partisanina võitluses meie kodumaa vabastamise eest. Tema mälestuskivi juurde teevad oktoobrilapsed oma esimese matka, pioneerid lähevad sinna tõrvikutega. Nõukogude armee aastapäeval viiakse sinna lilli.

Leho Mõtus on Mõniste 8-kl. Kooli pioneerimaleva nimikangelane. Ka minust saab varsti pioneer.

AHTI SPELMAN,
Mõniste 8-kl. Kooli
III klassi õpilane

«Õpilased Leho Mõtuse mälestussamba juures» — joonistanud LY PUUSALU Mõniste 8-kl. Kooli III klassist.

TALV

HELBEID LANGEB, HELBEID LANGEB,
VARSTI RÄÄSTANI ON HANGED.
VÄIKSED PÖÖSAD KESET LUND,
OOTAVAD KÕIK TALVEUND.

NURM JA AAS KÕIK LUND ON TÄIS.
KES KÜLL MEIE METSAS KÄISI
IGA KUUSEALUNE
ON NÜÜD VALGELT VAHUNE.

LASTELE SEE POLE HALB.
SEDA KÕIKE TEGI TALV.

MAARE VÕTING,
Orissaare Keskkooli III klassi õpilane

VANAISA OLI KAHES SÕJAS

Vanaisa jutustab mulle sageli sõjast.

Minu vanaisa on kaheksakümmend kolm aastat vana ja on läbi käinud kahest sõjast. Ta räägib põnevaid jutte. Esimeses sõjas oli vanaisa velsker. Ta ravis haavatud sõdurid. Vanaisa meenutab sageli, kuidas nad sõjas vaenlasi «peksid». Ükskord langes vanaisa vangi.

Teist sõda meenutab vanaisa veel hirmsamana. Vaenlased tungisid meie maale. Põletasid meie linna ja külasid, tapsid palju inimesi ja väikseid lapsi. Meie vaprad sõdurid ajasid fašistid meie maalt välja. Vanaisa ütleb alati, et sõda ei tohi enam mitte kunagi korduda.

TIIU KALJU,
Tallinna 34. 8-kl. Kooli
IIb klassi õpilane

KÕIGE TOREDAM PÄEV

ME sõitsime perega maale. Bussipeatus on vanaema ja vanaisa maja juures. Kui bussilt maha tulime, tervitas meid kõige esimesena koer Uudi. Koos temaga läksime majani. Koputasime valjusti, kuid keegi ei vastanud. «Ool!» ütlesin ma. «Vanaema ja vanaisa teevad vist meile üllatuse.» Kuulsime vanaema hüüdmast: «Oodake veidike!» Siis kuulsime, kuidas vanaisa ukse lukust lahti keeras. Astusime sisse. Kõõgi põrandal ukerdas pisike koerapoeg. Ta oli väga väike ja armas. Silmad nagu nõõbid, ninaots must ja veidike niiske. Kutsikas nuuksus haledasti ja nagu otsis midagi. Mul tuli kange tahtmine teda sülle võtta. Kui olin temaga veidike vallatlenud, ei tahtnud ma temast enam lahkuda. Siis vanaema ütleski, et see koer on mulle ja mul oli väga hea meel. Sain sõbra, kellest olin ammu unistanud.

ÕLLE ALVISTE,
Paide 1. Keskkooli
IIb klassi õpilane

VÄIKE VEND

MUL ON KODUS VENNA VÄIKE,
KELLEL NÄGU NAGU PÄIKE.
VAHEST TALLE KOMMI ANNAN,
MÕNIKORD KA SÜLES KANNAN.

SIIS, KUI VÄIKE VENNA NUTAB,
KOHE TEMA JUURDE TÕTTAN.
VENNALE MA TEEN SIIS PAI
JA ONGI NÄGU NAERUST LAI.

ÕHTUL TULEB IŠA KOJU.
KÜSIB KOHE: «KUS ON POJU!»
POJU TALLE VASTU HOOAB,
ENNAST SÜLLE SAADA PÕOAB.

ANNELI KESSEL,
Tapa 1. Keskkooli
IIa klassi õpilane

JUUKSEHARI

Krista tuli täna hommikul
Merle juurde. Kristal olid
pikad juuksed aga Merlel olid
lühikesed juuksed.

Merle kutsus Krista tuppa ja nad
hakkasid mängima. Kristal läksid
juuksed väga sassi. Ta palus Mer-
let: «Palun ütle, kas sul on har-
ja?» Merle vastas, et on küll.

«Palun anna.»

Merle tahtis teada, kas pika var-
rega, lühikese varrega või ilma
varreta. Krista arvas, et lühikese
varrega. Merle jooksis kööki ja
tõi Kristale väikese pörandaharja.
Küsis kas selline sobib. Krista
ütles: «Ei. Ma tahan juukse-
harja.»

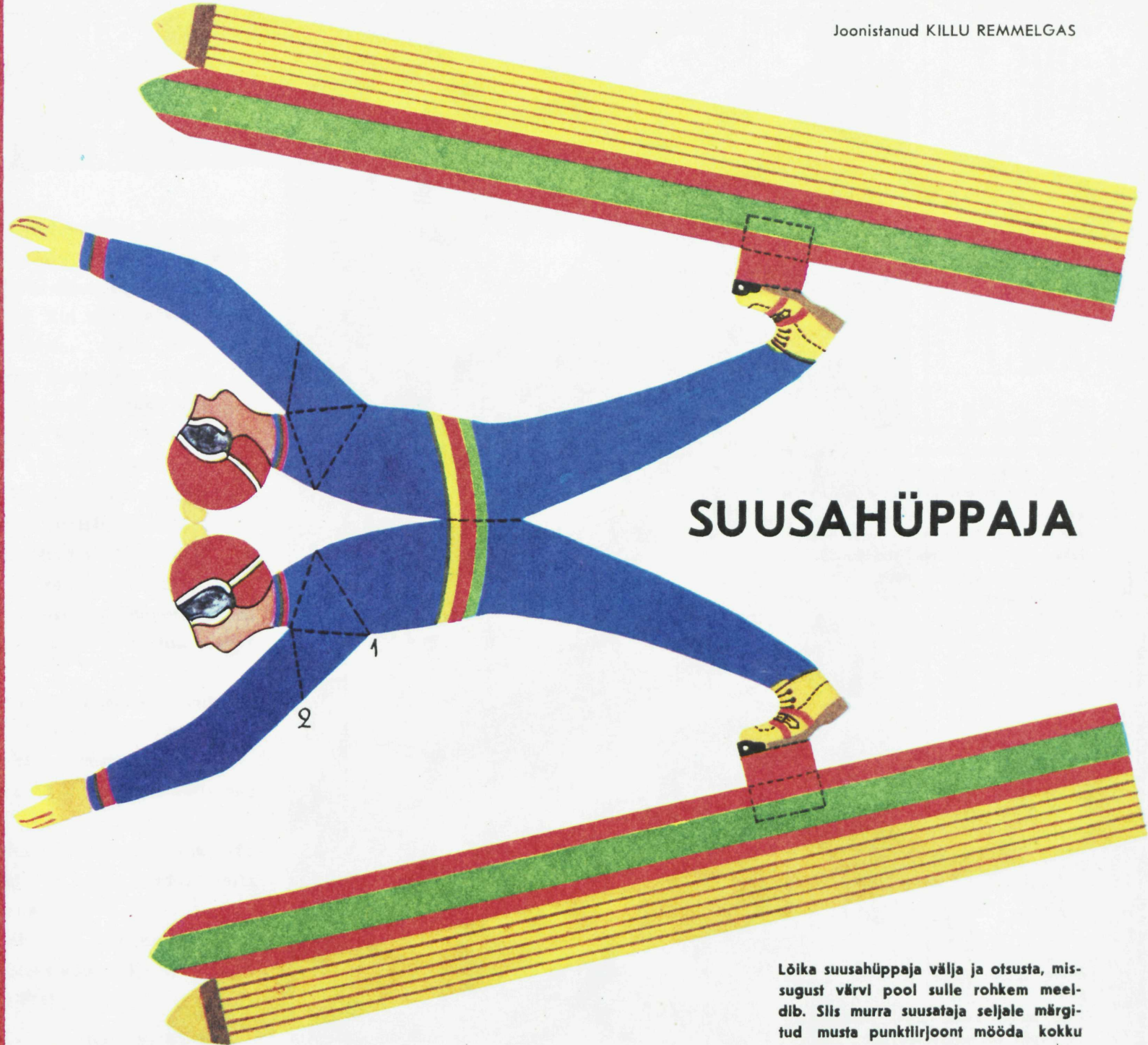
«Niisugust harja mul küll enne
olnud pole,» ütles Merle.

«Anna siis kammi,» palus Krista.

Merle andis Kristale kammi ja
Krista oli talle väga tänulik.

PILLE DORVING,
Tallinna 39. Keskkooli
IIa klassi õpilane

SEDA PUNAST JOONT MÕÖDA LÕIKA VÄLJA KÕRVALOLEV KÄSITÖULEHT

SUUSAHÜPPAJA

Lõika suusahüppaja välja ja otsusta, mis-
sugust värvi pool sulle rohkem meel-
dib. Siis murra suusataja seljale märgi-
tud musta punktlirjoont mööda kokku

Viienda rühma kasvataja Lüdik oskas alati foremaid asju välja mõelda. Nii ka seekord. «Nüüd hakkame ehitama!» teatas ta valju häälega, et kõik kuuleksid. Raivo arvas, et seda oleks huvitavam öues teha, mitte foas.

«Oota, Raivo,» ütles kasvataja. «Lumi pole kuigi hea ehitusmaterjal. Siin ruumis on ehitusmaterjali aga piisavalt. Alustame minu märguande peale. Vaafame, kes on kõige kiirem ehitaja ja kelle maja tuleb kõige ilusam. Nii, läks!»

Küll nüüd algas sagimine. Käiku lasti kõik, mis käepärast — klotid, autod, karbid, lauamängud, värvilised paberid, liim, käärid, pliatsid, isegi toolid ja laud.

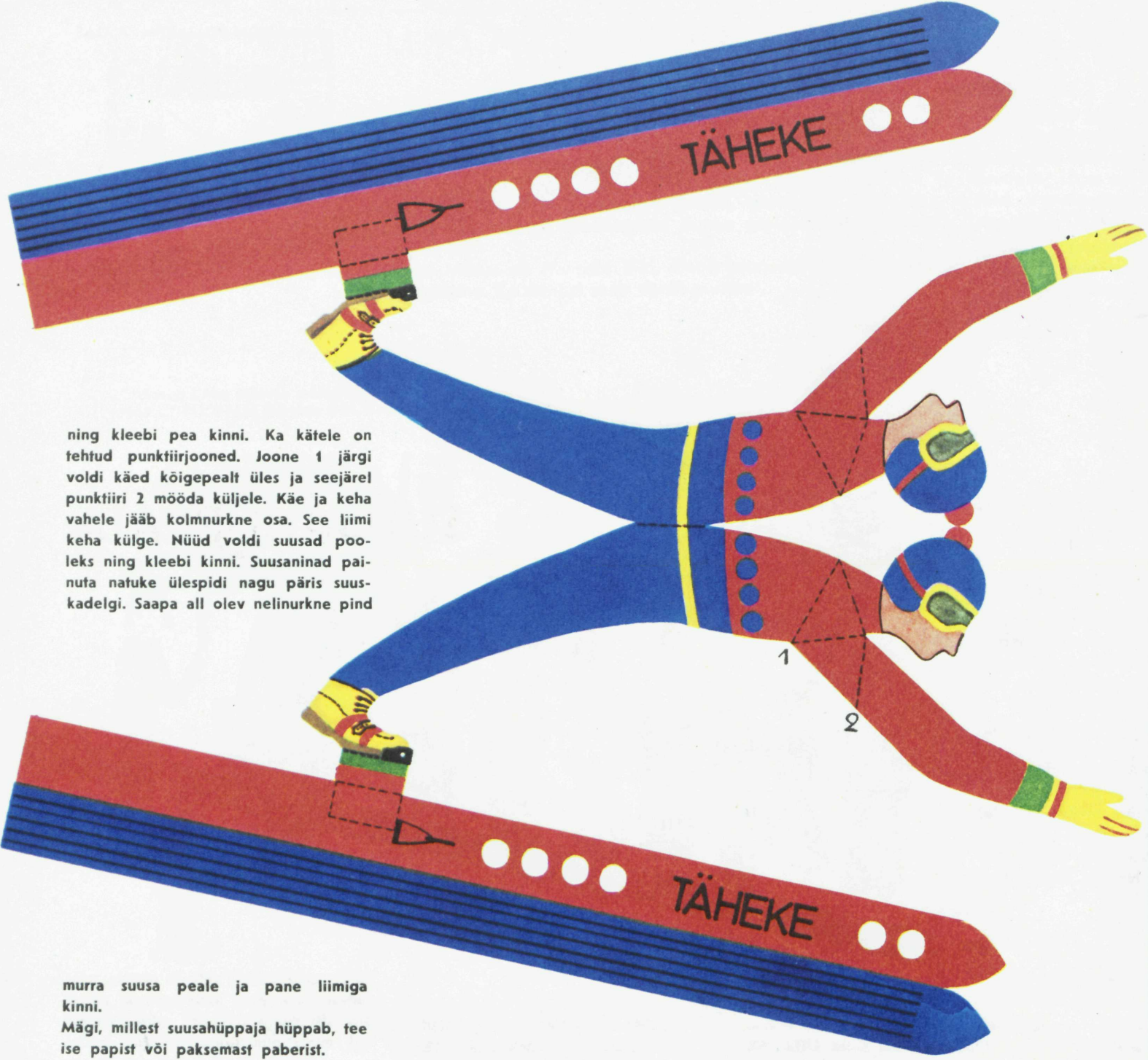
Et vahepeal üks onu saali astus, seda lapsed tööhoos ei märganudki. «Meile tuli külla onu Jaan,» kuulutas kasvataja. «Ta on ehitaja.»

Ei läinud enam kaua, kui Raivo maja oli valmis. Mart mässas alles teise korruse kallal. Tema maja sai valmis siis, kui kõik olid juba

ning kleebi pea kinni. Ka kätele on tehtud punktiirjooned. Joone 1 järgi voldi käed kõigepealt üles ja seejärel punktiiri 2 mööda küljele. Käte ja keha vahele jääb kolmnurkne osa. See liimi keha külge. Nüüd voldi suusad pooleks ning kleebi kinni. Suusaninad painuta natuke ülespidi nagu päris suuskadelgi. Saapa all olev nelinurkne pind

murra suusa peale ja pane liimiga kinni.

Mägi, millest suusahüppaja hüppab, tee ise papist või paksemast paberist.

TAJAD

lõpetanud. Onu Jaan vaatas tööd üle ja kiitis: «Tublid lapsed, hästi ehitata! Kõige kiirem oli Raivo. Raivo ehitas suurpaneelmaja. Vaadake: üks joonistusvihiku leht on põrand, teine katus, neli lehte seinteks. Akende ja uste kohad lõikas ta kääridega sisse. Minu meelest on aga Mardi maja kõige ilusam. Näete: sinised seinad, valged aknad ja ukсед, tore-dad rõdud, tumedad korstnad. Nojah, korstnad oleks võinud ka tegemata jätta. Mart töötas kiiresti, kuid pisikestest klotsidest ehitamine võtab aega. Kuid nüüd, lapsed, on mul teile üllatus. Paneme ruttu riidesse ja läheme tänavale. Seal ootab meid punast-kollast värvi buss.» Buss viis väikesed ehitajad äärelinna, kus ümberringi palju uusi maju, ja peatus neist kõige kõrgema ees. «Nüüd lifti ja üheksandale korrusele! Ehitusplatsile lapsi ei lubata,» ütles onu Jaan. Nii tore oli kõrgelt alla vaadata. Iga aknast paistsid majad, kraanad, autod ja inimesed.

«Näete, lapsed, kõik majad siin

on ehitatud suurtest paneelidest nagu Raivogi maja. Praegu elab siin, Väike-Õismäel, iga kümnes tallinlane. Kui me oleksime ehitanud tellistest, arvan, et ainult paar-kolm maja oleks valmis. Vaadake, seal tulebki auto paneelidega. Korraga toob ta neli paneeli ehk neli vaheseina. Auto jätab haagise paneelidega ehitusplatsile, võtab siit tühja haagise ja läheb elamuehituskombinaati uue koorma järele. Kraanad muudkui tõstavad paneelid paika. Mitu paneeli ühe toa jaoks kulub!

Viienda rühma lapsed arvutasid: igal toal on neli seinat, põrand ja lagi, kokku kuus!

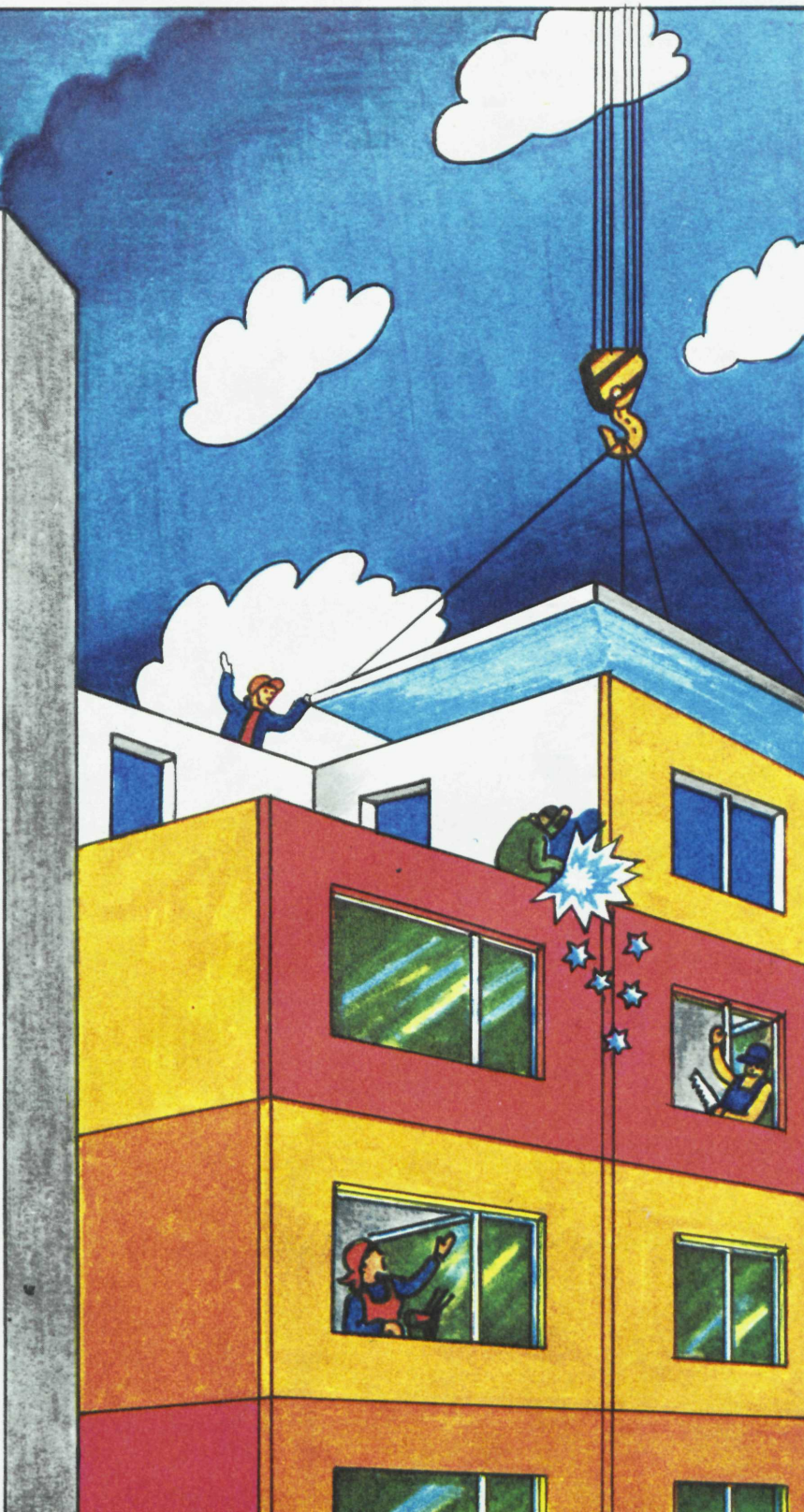
«Aga kahe toa jaoks!» küsis onu Jaan.

«Kaksteist!» vastati kooris. «Ei, üksteist. Mõtlege kodus, miks üksteist.»

Ja veel: miks onu Jaan ütles, et Mart oleks võinud korstnad tegemata jätta!

JOHANNES PIRITA

Illustreerinud KALLE SUITS

ELKNÜ Keskkomitee ja ENSV Pioneeriorganisatsioon Nõukogu lastejakiri «Täheke» nr. 2 — 1978. Ajakiri asutatud jaanuaris 1960. Ilmub kord kuus. EKP Keskkomitee Kirjastus. Toimetuse aadress: Tallinn 200 101, Pärnu mnt. 67-a. Toimetus käsikirju ei tagasta.

Kolleegium: E. Haamer, V. Kofkas, E. Mardi (peatoimetaja), H. Mänd, A. Piirma, H. Raiffiste. Vastutav sekretär J. Pirita, kunstiline toimetaja E. Pikk, korrektor A. Jürgens. Telefonid: vastutav sekretär 681-319; kunstiline toimetaja 681-321; kooliõue, teadus, tehnika 681-315; kirjandus, kirjad 681-317; üldtelefon 681-318.

Laduda antud 2. I 1978. Trükkida antud 18. I 1978. Trükkia arv 70 000. Ofsetpaber nr. 1. 60x90/8. Trükkpöõgnaid 2. Arvestuspöõgnaid 2.65. MB-00829. Tellimise nr. 18. EKP Keskkomitee Kirjastuse trükkikoda. Tallinn 200 090, Pärnu mnt. 67-a.

Esikaanel ÜLLE MEISTRI joonistus «Lumest kindlus».

Детский журнал ЦК ЛКСМ Эстонии и Союза Пioneерской организации Эстонской ССР «Тяжеле» («Звездочка»). На эстонском языке. Выходит один раз в месяц. Типография Издательства ЦК КП Эстонии. Tallinn, 200090, Pärnu maantee, 67-a. Адрес редакции: ЭССР, Таллин, 200 101, Pärnu maantee, 67-a. Цена 15 коп. Объем 2 печ. листа. Заказ № 18. Тираж 70 000.

AYE ALAVAINU

JONNI- PUNNID

Tuul puhu kõvasti,
tuul puhu kõvasti —
meil on rätikud peas.

Vihm saja kõvasti,
Vihm saja kõvasti —
meil on kummikud jalas.

Lumi tuiska kõvasti,
lumi tuiska kõvasti —
meil on kasukad seljas.

Ema riidle kõvasti,
ema riidle kõvasti —
meie pöörame selja.

